Recensie: Cornelius en de aliens **

CC Brasschaat
zaterdag 16 maart 2024

foto © Koortzz artiestenbureau

Recensie:
Een rare vibe hangt er vindt Naomi (Evelien Bosmans) wanneer ze wacht op haar grootvader Cornelius (Katelijne Verbeke die een geweldige brompot weet neer te zetten), een boomer die van een andere planeet of zo komt. Bedoeling is dat hij mee zal spelen in een stuk. Omdat de overheid diversiteit op de scène aanmoedigt en daar het Theaterhuis blijkbaar nog een werkpunt heeft. Maar dan blijkt opa zijn zegje nog te willen hebben en wil ie dat er niet alleen naar zijn artistieke inbreng geluisterd wordt maar er ook nog rekening mee gehouden wordt ook.

Cornelius en de aliens gaat over het theaterwereldje zelf, over subsidies die met een derde teruggebracht zijn en de gevolgen die dat heeft voor externe partijen, over de wereld die verandert, staminets die verdwijnen en koffiebars die verschijnen, over 'La salope affreuse de mon fils' of was het 'La salopette affreuse de mon fils'? dat Cornelius had gezegd?, over eenzaamheid, afscheid hebben moeten nemen van je goudvis die er op het einde eerder als een zilvervis uit zag, maar bovenal gaat de voorstelling ook over identiteit en gender (zoals panseksualiteit en non-binair zijn), wokeness en welke woordenschat wel dan niet nog langer gepast is.
Cornelius heeft het dan al snel over van verschillende walletjes eten en trekt in geen tijd de link met een politieke partij. Andere thema's die aan bod komen in Cornelius en de aliens zijn de leegstand in winkelstraten door de opkomst van het online shoppen, maar ook de klimaatcrisis passeert de revue. Zo stelt Cornelius dat ie naar zwart-wit tv kijkt om elektriciteit uit te sparen. En Naomi die noemt ie tot haar grote ergernis consequent 'Maori', naar het volk dat oorspronkelijk in Nieuw-Zeeland woonde.
Wat je in Cornelius en de aliens als toeschouwer meemaakt is een steeds dieper wordend generatieconflict tussen een millennial en een boomer. Guido Van Meir die het typetje Cornelius Bracke voor HUMO ontwikkelde, schreef de tekst die zo nu en dan grappig is maar echt bijtende satire ontwaren we er niet in. Het geheel voelt daarvoor te braaf aan en de toon is ons (net als HUMO en De Morgen de laatste tijd overigens) te militant pro woke en komt zelfs wat belerend over terwijl je in se na het verlaten van de theaterzaal de wereld niet anders gaat zien. En dan vraag je je af of en in hoeverre dit dan wel een geëngageerde theatervoorstelling is.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.